

Двері, двері замкніть

Михайло Старицький

Двері, двері замкніть! Затушкуйте вікно!
Ох, і сили терпіти немає...
Хтось кричить, проклина, хтось рида жалібно
Й моє серце ножами проймає!

Через стіни, крізь піл отой лемент вліта,
І страдниче лице молодиці
Як у очах стоїть, наді мною вита,
Й моє серце пронизують глици.

Знаю... вчора пішов у похід чоловік
А чи, може, й на вічне розстання...
Скрут і туга тепер оселились навек
І не втихнуть ніколи ридання.

Б'ється в груди вона, нерозважна вдова,
Рве волосся шовкового хвилі...
Немовлятко кричить... її всю порива.
Але груди сухі та безсилі!

І об піл, і об стіл головою товче
Безпорадна, безпомічна мати:
Ох, якби не дитя... – серце рве боляче, –
А то б знала, як тугу сквитати.

Ой, замкніть, зачиніть двері ці і вікно...
Більш терпіти вже сили немає:
Знов хтось тяжко кричить, хтось рида жалібно
Й моє серце ножами проймає!